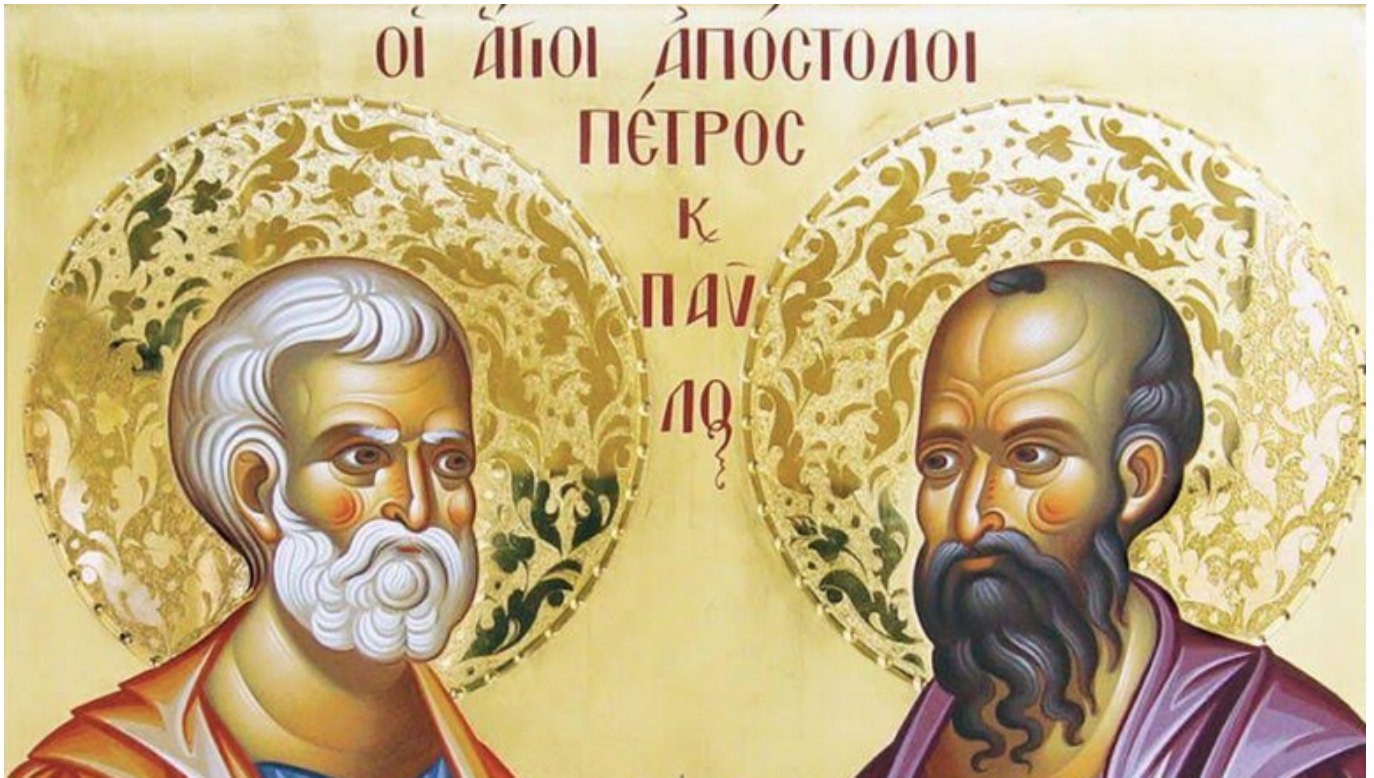

Οι πνευματικοί φωστήρες και ιδρυτές της Εκκλησίας

/ [Γνώμες](#)

Οι πνευματικοί φωστήρες και ιδρυτές της Εκκλησίας

*“Τοὺς Μαθητᾶς τοῦ Χριστοῦ
καὶ θεμελίους της Ἐκκλησίας,
τοὺς κορυφαίους Πέτρον καὶ Παῦλον,
ἅπας ὁ κόσμος εὐφημήσωμεν”.*
(ἐκ της λιτῆς της εορτῆς)

Πρωτοπρ. Ιωάννου Γκιάφη

Πολιτικού Επιστήμονος-Θεολόγου

Προϊσταμένου Ι. Ν. Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου

Από αρχαιοτάτων χρόνων η προαγωγή του δημοκρατικού πνεύματος γίνονταν μέσω της *“Εκκλησίας του Δήμου”*. Πρόκειται για την δημοκρατική συνέλευση της αρχαίας Αθήνας στην οποία συμμετείχαν οι άρρενες πολίτες άνω των 18 ετών. Σε αυτή συζητούνταν γενικά θέματα που αφορούσαν την πόλη, αλλά δίνονταν βαρύτητα και σε άλλα θέματα όπως: την στρατιωτική ασφάλεια της πόλης, την κήρυξη τυχόν πολέμου κ.ά. Εμπνευστής και δημιουργός αυτής της δημοκρατικής συνέλευσης υπήρξε ο αρχαίος νομοθέτης Σόλωνας. Αντίστοιχη βεβαίως συνέλευση εντοπίζεται ιστορικά και στην αρχαία Σπάρτη με την ονομασία *“Απέλλα”*. Επίσης ο όρος *“Εκκλησία”* στην αρχαιότητα συνδέονταν και με τη συνάθροιση του συνόλου του στρατού με σκοπό κάποια ανακοίνωση ή κάποια σύσκεψη. Επομένως με τον όρο *“Εκκλησία”* κατά την αρχαϊκή εποχή περιγράφεται το σύνολο κάποιων ανθρώπων, οι οποίοι διαχειρίζονταν σημαντικά θέματα.

Όμως η Εκκλησία συνδέεται άρρηκτα και με τον χριστιανισμό. Εορτάζοντας μια ολόκληρη εβδομάδα την Πεντηκοστή, κάθε χριστιανός χαριτώνεται από τις δωρεές που πηγάζουν από αυτή τη Δεσποτική εορτή. Και η μεγαλύτερη δωρεά όλων δεν είναι παρά η επιδημία του *“Παρακλήτου Αγαθού”* μέσα στον κόσμο, από τότε μέχρι σήμερα. Πανηγυρίζοντας επίσης επτά ολόκληρες ημέρες την εορτή αυτή, επαναλαμβάνονται σε όλους μας τα υψηλά νοήματά της και κυρίως η σύνδεσή της με την Εκκλησία. Η Πεντηκοστή θεωρείται η *“γενέθλιος ημέρα”* της Εκκλησίας. Άρα πενήντα ημέρες μετά την Ανάσταση του Θεανθρώπου, όχι μόνο κατέρχεται επί γης το Άγιον Πνεύμα, αλλά ιδρύεται και η επίγεια Εκκλησία.

Η αρχή της Εκκλησίας πρέπει να επισημανθεί ότι είναι ουράνιος και υπερφυσική. Η Εκκλησία υπήρξε πριν την ενανθρώπιση του Χριστού, αφού η δημιουργία των αγγέλων και του ανθρώπου συνιστά το ξεκίνημά της. Με την πτώση όμως των Πρωτοπλάστων, Αδάμ και Εύας, σημειώνεται και η πτώση της Εκκλησίας. Διασώζεται βεβαίως μετέπειτα στα πρόσωπα των προφητών και των δικαίων ανδρών της Παλαιάς Διαθήκης. Με την σάρκωση του Θεού Λόγου, *“σαρκώνεται”* κατά τον Ιερό Χρυσόστομο και η Εκκλησία. Θα γράψει ο άγιος Κλήμης Ρώμης η Εκκλησία *“έφανερώθη έν τή σαρκί τοῦ Χριστοῦ”*, δηλ. έγινε Σώμα Χριστού. Και επειδή η σάρκωση του Θεού Λόγου έγινε με τη συνεργεία του Αγίου Πνεύματος, και ό,τι γίνεται μέσα στην Εκκλησία επιτελείται με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, γι’ αυτό και η Πεντηκοστή συνδέεται με την Εκκλησία. Τι συμβαίνει όμως

πραγματικά την ημέρα της Πεντηκοστής;

Ιδρύεται η Εκκλησία, από την άποψη ότι οι απόστολοι ενωμένοι στο Υπερώο της Ιερουσαλήμ γίνονται μέλη του Σώματος του Χριστού. Μπορεί να προηγήθηκε η κοινωνία τους με τον Διδάσκαλο Κύριο, όμως με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος γίνονται μέλη του Σώματος του Χριστού. Θα γράψει ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης πολύ δόκιμα: “Ὅπως ο Υἱός και Λόγος του Θεού με τη δική του θέληση έγινε άνθρωπος, έτσι και το Πανάγιον Πνεύμα με την δική του θέληση έκανε τους αποστόλους μέλη του Σώματος του Χριστού”. Σε αυτό λοιπόν το Σώμα συσσωματώνονται οι μαθητές του Κυρίου, συνιστώντας την πρώτη Εκκλησία, αφού σύμφωνα με τις Πράξεις των Αποστόλων κατά την Πεντηκοστή: “ἐβαπτίσθησαν καὶ προσετέθησαν ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι”(β’,41).

Οι απόστολοι κατόπιν ίδρυσαν κατά τόπους εκκλησίες και διέσπειραν το χριστιανικό μήνυμα στα πέρατα της οικουμένης. Και ω ευλογημένη συγκυρία! Μαζί με την απόδοση της Πεντηκοστής συνεορτάζονται και οι Πρωτοκορυφαίοι των αποστόλων, Πέτρος και Παύλος. Εορτάζουμε τους “θεμελίους” της Εκκλησίας, όπως τους εξυμνεί ο ιερός υμνογράφος. Ο μεν Πέτρος με τη ζωή του και την όλη αποστολική του διακονία αναδείχθηκε η ασάλευτη πέτρα πάνω στην οποία οικοδομήθηκε η Εκκλησία. Εξάλλου ο ίδιος ο Κύριος του προ-είπε: “σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν” (Ματθ. ιστ’,17). Και πράγματι ο απόστολος Πέτρος με την αμετακίνητη χριστιανική ομολογία του, παρότι προηγήθηκε η άρνησή του για τον Διδάσκαλό Του, κατόρθωσε να καταστεί ακρογωνιαίος λίθος της Εκκλησίας των εξ Ιουδαίων χριστιανών. Ο δε απόστολος Παύλος με την όλη ιεραποστολική πορεία του, τις μεγάλες περιοδείες του και το τεράστιο “επιστολικό” του έργο, κατάφερε να ιδρύσει την Εκκλησία του Χριστού ανάμεσα στα έθνη. Και με την επίτευξή του αυτή επιβεβαιώθηκε ο λόγος του Κυρίου προς τον απόστολο Ανανία για τον θείο Παύλο: “σκεῦος ἐκλογῆς ἐστίν μοι οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν τε καὶ βασιλέων” (Πραξ. θ’,15). Ο απόστολος των Εθνών όντως ήταν το “σκεῦος ἐκλογῆς” χάριν στον οποίο διακηρύχθηκε το όνομα του Χριστού στα πέρατα της οικουμένης. Δικαίως λοιπόν αιογραφούνται οι άγιοι απόστολοι Πέτρος και Παύλος κρατώντας στα χέρια τους την Αγία μας Εκκλησία.

Ο κοινός εορτασμός τους έρχεται να μας τονίσει την ενότητα της πίστεως και την ενότητα της Εκκλησίας, εφόσον κόπιασαν να ενώσουν ετερογενή στοιχεία, τους εξ Ιουδαίων με τους εξ εθνών χριστιανούς. Και ίσως οφείλουμε ν’ αναλογισθούμε την ευθύνη που έχουμε κληρικοί και λαϊκοί για την καλλιέργεια αυτής της εκκλησιαστικής ενότητας. Κάθε φορά απαγγέλλοντας το σύμβολο της Πίστεως, ομολογούμε “Εἷς μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν”. Με το “μίαν”

προσδιορίζεται η ενότητα της Εκκλησίας. Μπορεί για την καλύτερη διαποίμανση του ποιμνίου να δημιουργούνται οι πολυπληθείς ενορίες. Όμως η κάθε ενορία μικρή ή μεγάλη εκφράζει ολόκληρη την Εκκλησία του ουρανού και της γης. Όπως όταν σπάσουμε έναν καθρέφτη εξακολουθούμε σε κάθε κομμάτι του να βλέπουμε ολόκληρο τον ήλιο, όπως τον βλέπουμε πριν σπάσει, έτσι και στις ενορίες που δημιουργούνται έχουμε όχι μέρος, αλλά όλη την Εκκλησία.

Δεν αρκεί όμως να είμαστε εγγεγραμμένοι στην Εκκλησία και πολιτογραφημένοι σ' αυτή με το βάπτισμά μας. Χρειάζεται και η δική μας ενεργός συμμετοχή. Όχι παθητικά, αλλά ενεργά μέλη του εκκλησιαστικού σώματος! Ωφείλουμε να συμμετέχουμε στην εκκλησιαστική ζωή, ακόμη και στα γεγονότα (χαράς και λύπης) που συνδέονται με τα άλλα μέλη της Εκκλησίας. Και βέβαια δεν υπάρχει πιο κορυφαία συμμετοχή μας απ' αυτή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, στο "κοινό Ποτήριο" της ζωής. Αγνοούμε λοιπόν πως απέχοντας από τον μυστηριακό βίο, μένουμε άγευστοι της χάριτος του Αγίου Πνεύματος.

Έλεγε ο άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης: *"Η Εκκλησία είναι ο επί γης Παράδεισος, ομοιώματος με τον εν ουρανοίς. Ο Παράδεισος, που είναι στον ουρανό, ο ίδιος είναι κι εδώ στη γη. Εκεί όλες οι ψυχές είναι ένα, όπως η Αγία Τριάδα είναι τρία πρόσωπα, αλλά είναι ενωμένα και αποτελούν ένα. Κύριο μέλημά μας είναι ν' αφοσιωθούμε στον Χριστό και ν' ενωθούμε με την Εκκλησία."* Αμήν!

ΟΙ ἄΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ
ΠΕΤΡΟΣ
Κ
ΠΑΥΛΟΣ

